

Poesia compromesa vigent. Manel Garcia Grau, sis anys després.

El Periódico Mediterráneo, 5 de juny de 2012 (p. 59)

Un any més, Manel, continuem la conversa ininterrompuda, com sempre t'ha agradat, al voltant d'una taula, una munió de llibres acabats d'editar i una colla d'amics àvids d'opinió i rauxa tertuliana. He escoltat el que comentaves i cal dir que tens *tota la raó del món*. Els ciutadans que ens neguem a la degeneració progressiva de la nostra terra, vivim un sentiment retrospectiu d'altres temps que pensàvem desterrats. En la situació actual a què ens han portat polítics i oportunistes del sistema capitalista neoliberal, les preguntes ens deixen atuits. Pot haver-hi res per damunt del drets fonamentals dels ciutadans? Què hi ha més urgent de sanejar sinó les malalties, en el sentit literal, i les dificultats de l'escenari educatiu? Contra la penúria d'aspirar únicament a una vida digna i amb esperança de futur, quines tises gosen frivoltzar amb el tall de l'ètica esmolada?

Hi estic especialment d'acord amb tu, allà on incideixes en la supèrbia que llueix la política dels governs al poder quan apunten la mira a les febleses del teixit social i disparen bales d'impossible justificació carregades de pólvora demagògica i lèxic d'embarbussament, per transgredir els autèntics objectius humans. No podrem rescatar amb immediatesa la bonança quotidiana que han estimbat des dels clans de la malversació corrupta, però tenim la caixa negra del balafiament i les empremtes d'aquells que volen amagar el cadàver. També coincidim en la idea que la cultura en valencià es manté viva gràcies a la iniciativa permanent de l'associacionisme civil, una resistència i constància eternes que ens veiem abocats a reivindicar cada dia, cada hora, cada minut... Em vénen al cap aquells versos teus de *La Mordassa*:

Manel Garcia Grau

*No al perill de no ser commogut per res:
l'esguard còmplice crida a la revolta.*

El dissabte 2 de juny, l'associació d'escriptors El Pont Cooperativa de Lletres va aprovar unànimement, en l'assemblea anual, nomenar els escriptors traspassats Vicent Marzà Duch i Manel Garcia Grau "socs d'honor". Sempre presents en la memòria.